

A gyerekkori futballkupa

Medvenc és Borzas, a két jóbarát közel lakott egymáshoz, és a polgármesteri hivatal sem volt távol a bronzöntőműhelytől. Gyakran megesett, hogy munkanapja végén az erdő polgármestere elsétált a műhelyhez, kicsit nézegette a formázás, az öntés vagy a cizellálás műveleteit, aztán amikor Borzas is letette a munkát, együtt battyogtak hazafelé. Beszélgettek, nevetgéltek.

Egyik este kényelmesen sétálgattak, amikor víg mókuszgyerek csapat hancúrozta körül őket. Medvencnek eszébe jutott a saját gyerekkoruk.

- Emlékszel Borzas, amikor még az erdei iskolába jártunk, milyen gondtalanul éltünk?

- Emlékszem. Egy gyönyörű nyáron megnyertük az erdei futballbajnokságot, én a középcsatár, te a kapus.

- Emlékszem, de tavasszal történt, és csak másodikok lettünk.

- Ne mondd már, tikkasztó meleg volt, és én magam rúgtam a mindent eldöntő győztes gólt! - emelte fel a hangját Borzas.

- Melegnek meleg volt, szokatlanul meleg május, gólt is rúgtál, de azzal csak szépítettünk. A bajnokságot az afrikai vendégcsapat nyerte, élükön Lionellel, az oroszlánnaal. Ez a messziről jött csapat a döntőben legyőzött bennünket.

Ekkor váratlanul megszólalt Bagoly, aki titokban követte őket, nem is először. Féltekeny volt a nagy barátságra, mert gyerekkorukban még hármásban járták az erdőt.

- Én csak lelkes szurkolótok lehettem, de azt mondom, tavasszal történt, ahogy Medvenc mondja, viszont ti nyertetek, ahogy Borzas állítja.

A három barát addig-addig hangoztatta a maga igazát, amíg alaposan összevesztek.

- Tudjátok mit, menjünk el Puskaravaszhoz, ő volt a csapatkapitányunk, ő majd igazságot tesz - vetette fel Borzas.

El is mentek.

- Ravasz! Emlékszel, amikor gyerekkorunkban futballbajnokságon vettünk részt? Milyen évszakban történt, és megnyertük vagy sem?

- Emlékszem hát. Meleg őszi napon történt, a foci pályát körülölelő fák gyönyörű színekben pompáztak. Az elődöntőben kikaptunk az afrikaiaktól, de a bronzéremért folytatott küzdelmet megnyertük Borzas hatalmas kapáslövésével.

Most már négyen négyféleképpen emlékeztek.

- Menjünk el Vaddisznóhoz, aki középhátvédet játszott, ő majd megerősíti, amit mondtam - javasolta Puskaravasz.

El is mentek.

- Emlékszem - rőfögte Vaddisznó -, hogyan emlékeznék. Lionelt, az afrikaiak csatárát sehogy sem tudtam tartani, mindig kicselezett. Mégis legyőztük őket az elődöntőben, de a döntőben kikaptunk a Négyszögletűerdő csapatától. Nekik volt egy csodacsatárunk, a Pele. Hogy milyen évszakban? Arra már nem emlékszem. De izzadtam, mint egy ló, az biztos.

Most már öten ötféleképpen emlékeztek.

- Tudjátok mit, menjünk el Nyúlhoz, egykori szélvészgyors jobbszélsőnkhez. Neki híresen jó a memóriája - vetette fel Medvenc.

El is mentek.

- Tisztán emlékszem mindenre. Szokatlanul meleg kora tavaszi napon történt. A hegyek csúcsai még fehérlettek a hótól. A döntőben döntetlent játszottunk az afrikaiakkal. Akkor még nem

volt szokás tizenegyesekkel eldönteni az ilyen meccseket, így megosztva kaptuk az első helyet Lionelékkal.

Most már hatan hatféleképpen emlékeztek. Medvenc elbődült.

- Ez így nem mehet tovább! Hiába keresnénk fel Nyestet, aki bal szélről nyeste be a labdákat, Kecskét, a jobb oldali középpályásunkat és a többi egykori csapattársunkat, le merném fogadni, hogy mindnyájan máshogy emlékeznének. Ma már késő van, de holnap elmegyek az Erdei Könyvtárba, kikeresem az iskolai újságot, amiben minden le van írva feketén-fehéren. Találkozzunk holnap ugyanitt, a Nyúl-laknál, ugyanebben az órában.

A hat állat szétszéledt.

- Lehet, hogy tényleg tavasz volt, és én csak a bronz meccsen lőttem győztes gólt? - morfondírozott Borzas.

- Talán mégis nyáron történt, és megosztva bár, de megnyertük a bajnokságot? - tépelődött Medvenc.

- Bizonyára így is, meg úgy is történt - elmélkedett Bagoly -, végül is nem csak egy évben rendeztek bajnokságot. Az egyik évben megnyertük, a másikon másodikok, a harmadikban bronzérmesek lettünk, végül a negyedikben a megosztott első helyet szereztük meg. Ez lehet a megoldás.

Másnap este újra összegyűltek Nyúl háza előtt, persze nemcsak hatan, ott toporgott a hajdani focicsapat minden tagja, még a cserejátékosok is, Vidra, Hód és Hermelin. Vidra volt a leghangosabb.

- Halljuk, halljuk, polgármester úr!

- Átrágtam magam egy csomó iskolai újságon, ráment az egész napom, és meglepő eredményre jutottam. Mindnyájunknak igaza van, és egyikünknek sem.

- Az hogy lehet?

- Úgy, hogy nemcsak egy évben vettünk részt az erdei futballbajnokságon, hanem négyben. A nyári bajnokságot megnyertük, a májusiban másodikok lettünk, az őszi bronzérmesek, és a kora tavaszban megosztva első az afrikaiakkal.

- Tudtam, tudtam! - kiáltott Bagoly.

- Ha tudtad, miért nem mondtad? - mérgelődött Borzas. - Le se hunytam a szemem, annyira bántott, hogy elromlott az emlékezőtehetségem.

- Sajnos, csak akkor jutott eszembe a megoldás, amikor már szétszéledtünk - vallotta be Bagoly.

- Fiúk! - kiáltott Medvenc. - Ha már így összejött a régi csapat, mit szólnátok, ha indulnánk az Erdei Öregfiúk Bajnokságban? Talán nem vagyunk már olyan gyorsak, mint hajdan, nem tudunk annyit nyargalni, de majd sokat passzolunk, fusson helyettünk a labda, az nem fárad el. Mit szóltok?

- Legyen! Játsszunk újra! - lelkesedett Borzas.

- De egy kikötésem van, az Afrikai Öregfiúk Csapatát ne hívjuk meg. Lionelből profi játékos lett, a Spanyol Erdei Bajnokságban játszott évekig. Zsiráf mindnyájunkat lefejelne, Gepárd lefutna, Orrszarvút meg képtelenek lennénk a középpályán tartani. Ha meg Elefánt beállna a kapuba, nincs az a csatár, aki mellette elrúgná a labdát a hálóba!

VARGA ZOLTÁN ZSOLT